

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Maciej Jabłoński

Protokolant – Lena Szulińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 9 maja 2018 r.

sprawy:

A. K. – s. J. i S. zd. K., ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu (...) przy wykorzystaniu uchylonego okna w pokoju hotelu (...) przy ul. (...) w W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki damskiej koloru czarnego o wartości 50 złotych z zawartością karty kredytowej kazachskiej kaz-com bdb, dowodu osobistego kazachskiego nr (...), paszportu kazachskiego (...), telefonu komórkowego m-ki I. (...) koloru białego o wartości 800 zł, aparatu fotograficznego m-ki S. bdb o wartości 400 zł, zegarka koloru biało – różowego o wartości 60 złotych, okularów przeciwsłonecznych bdb o wartości 100 zł, pieniędzy w kwocie 200 zł na szkodę M. Z. i paszportu kazachskiego nr (...), dowodu osobistego (...), telefonu komórkowego m-ki i. (...) koloru złotego o wartości 800 zł, okularów koloru czarnego o wartości 100 zł, gdzie straty wyniosły 2510 zł na szkodę M. Z. i R. B. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. w dniu (...) z pokoju nr (...) w hotelu (...) przy ul. (...) w W. przy wykorzystaniu uchylonego okna dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego m-ki S. (...) bdb z kartą sieci P. nr abonencki 576-688-690 o wartości 700 zł, oraz portfela o wartości 200 zł, wraz z zawartością dowodu osobistego, karty płatniczej (...), pieniędzy w bilonie w kwocie około 20 zł na łączną sumę strat 920 zł na szkodę D. S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

3. w dniu (...) z pokoju nr (...) w hotelu (...) przy ul. (...) w W. przy wykorzystaniu uchylonego okna dokonał zaboru w celu przywłaszczenia laptopa m-ki L. bdb o wartości 900 zł, plecaka koloru czerwonego z zawartością portfela koloru czarnego z pieniędzmi w kwocie 350 zł, paszportem ukraińskim na dane M. O. nr (...), prawem jazdy, zaproszeniem do pracy, ubezpieczeniem, gdzie straty wyniosły około 2500 zł na szkodę M. O., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego A. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1. aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazuje go, zaś na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 10 (dziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

III. oskarżonego A. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 2. aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazuje go, zaś na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 10 (dziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

V. oskarżonego A. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 3. aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazuje go, zaś na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 10 (dziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

VII. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. łączy wymierzone wobec oskarżonego w punktach I, III, V wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. łączy wymierzone wobec oskarżonego w punktach II, IV, VI wyroku kary grzywny i wymierza oskarżonemu karę łączną karę grzywny w wysokości (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

IX. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie IV wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres jego zatrzymania w sprawie w dniu 22.11.2017 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się 1 (jednemu) dniowi kary pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. G. kwoty 920 (dziewięciuset dwudziestu) złotych; na rzecz pokrzywdzonej D. S. kwoty 700 (siedmiuset) złotych; na rzecz pokrzywdzonej M. O. kwoty 2500 (dwóch tysięcy pięciuset złotych); pokrzywdzonych M. Z. i R. B. (2): kwoty 2510 (dwóch tysięcy pięciuset dziesięciu) złotych;

XI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego kwotę 350 (trzystu pięćdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem pozostałych kosztów postępowania.

Sygn. akt. III K 19/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 maja 2018r.

Na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. ograniczyć zakres uzasadnienia wyroku, do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Na podstawie całokształtu ujawnionego materiału dowodowego, Sąd dokonał następującej oceny prawnej czynów oskarżonego:

Mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że wina oskarżonego A. K. nie budzi żadnych wątpliwości i została udowodniona w całości. Całokształt materiału dowodowego sprawy,

w szczególności w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań pokrzywdzonych i świadków, oraz dokumentacji w postaci protokołów oględzin, protokołów zatrzymania osoby, protokołów przeszukania, protokołów zatrzymania rzeczy, akcji na rachunku bankowym należącym do oskarżonego, układa się w logiczną całość, toteż okoliczności niniejszej sprawy nie budzą wątpliwości.

Przestępstwo kradzieży określonego w art. 278 § 1 k.k., a polega na zabraniu cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Rzecz będąca przedmiotem tego przestępstwa musi być cudza, tzn. stanowić czyjąś własność lub być przedmiotem czyjegoś posiadania. Zabór rzeczy ruchomej polega na wyjęciu rzeczy spod faktycznego władztwa osoby wbrew jej woli. Przedmiotowe przestępstwo należy do tzw. przestępstw materialnych, to znaczy zostaje ono popełnione w momencie nastąpienia skutku w postaci objęcia rzeczy we władztwo przez sprawcę. Kradzież należy do przestępstw kierunkowych, bowiem zachowaniu sprawcy towarzyszy określony cel, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Działanie

w owym celu polega na chęci włączenia zabranej rzeczy przez sprawcę do swego majątku

i uzurpacji faktycznych atrybutów właściciela. Kradzież może być popełniona tylko

w zamiarze bezpośrednim – sprawca swym zachowaniem musi zmierzać do przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej i jednocześnie chcieć tego. Samo „godzenie się” na wypełnienie znamion tego przestępstwa nie jest wystarczające. Tak więc od strony podmiotowej każdemu przestępstwa kradzieży towarzyszy dolus directus coloratus w odniesieniu do znamienia, co do którego ustawa wymaga by było ono objęte celem, tj. w odniesieniu do zaboru rzeczy.

Z kolei zgodnie z art. 278 § 5 k.k., przepis art. 278 § 1 k.k. stosuje się odpowiednio do kradzieży energii lub karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego.

Ponadto zgodnie z art. 275 § 1 k.k. penalizacji podlegają zachowania polegające na posługiwaniu się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe lub też, polegające na kradzieży bądź przywłaszczeniu takiego dokumentu.

Wreszcie w myśl art. 276 k.k. karze podlega ten kto niszczy, uszkadza, czyni bezużytecznym, ukrywa lub usuwa dokument, którym nie ma prawa wyłącznie rozporządzać.

Art. 11 § 2 k.k. stanowi zaś, że jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

W sprawie niniejszej bezsprzecznym zaś, jest iż oskarżony A. K. każdorazowo wypełnił wszystkie znamiona zarzuconych mu czynów wyczerpujących dyspozycję z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art.

11 § 2 k.k., kiedy to w dniach (...), (...) i (...) dostając się przez uchylone okno do pokoi hotelowych każdorazowo dokonał zaboru

w celu przywłaszczenia mienia ruchomego w tym zwłaszcza elektroniki w postaci telefonów komórkowych, aparatu fotograficznego i laptopa, a nadto dokumentów i kart płatniczych na szkodę odpowiednio M. Z. i R. B. (3), D. S. oraz O. M.. Każdorazowo wyzuł on bowiem pokrzywdzoną osobę z władztwa nad określonymi rzeczami ruchomymi, z którymi następnie postąpił jak właściciel poprzez sprzedaż przygodnym osobom, bądź zastawienie w lombardzie (elektronika), tudzież poprzez ich porzucenie (plecaki, portfele itp.). Analogicznie postąpił on zabierając z pokoi hotelowych karty płatnicze i dokumenty tożsamości wystawione na dane pokrzywdzonych (dowody osobiste, prawo jazdy, paszporty itp.), które następnie porzucił w przypadkowych miejscach. Reasumując zachowaniem swym dopuścił się on zarówno kradzieży mienia, jak

i kradzieży kart uprawniających do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego. Jednocześnie zaś, ukraść on również dokumenty stwierdzające tożsamość innej osoby (dowody, paszporty itp.), względnie jej prawa (zaproszenie do pracy, ubezpieczenie), a porzucając je de facto usunął, względnie ukrył te dokumenty, którymi z oczywistych względów nie miał prawa rozporządzać. Tak też oskarżony jednym zachowaniem każdorazowo wypełniał znamiona trzech różnych przepisów ustawy karnej (art. 278 § 1 i 5 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k.), toteż pełne zastosowanie ma tutaj powołany wyżej art. 11 § 2 k.k.

Odnosząc się zaś do strony podmiotowej czynu oskarżonego Sąd przyjął, że oskarżony działał umyślnie. Jako osoba dorosła i sprawna umyślowo, wchodząc do pokojów hotelowych zajmowanych przez obce mu osoby i dokonując bezprawnego zaboru należących do nich rzeczy, miał on bowiem pełną świadomość co do istoty swojego działania, a co za tym idzie, także jego naganności i bezprawności. Zarazem miał zamiar oszukania okradzenia pokrzywdzonych, tj. chciał popełnienia czynu zabronionego. Co więcej, działał on w zamiarze bezpośrednim ukierunkowanym na cel w postaci przywłaszczenia zabieranych przedmiotów, co znajduje jasne potwierdzenie w sposobie postępowania z nimi po dokonaniu zaboru.

Jednocześnie oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwa w warunkach recydywy zwykłej z art. 64 § 1 k.k. Kodeks karny rozróżnia recydywę ogólną i szczególną, która wiąże się z powrotem do określonej w ustawie kategorii przestępstw po odbyciu kary pozbawienia wolności. Przesłanką recydywy zwykłej nie jest popełnienie wykroczenia. Jest nią natomiast popełnienie przestępstwa umyślnego – czyli zbrodni lub umyślnego występku, za który orzeczono wobec niego karę pozbawienia wolności. Dla przyjęcia recydywy wystarcza, aby sprawca odbył część tej kary – sześć miesięcy. Nowe przestępstwo, jakie sprawca popełnia, ma być podobne do tego, za które został skazany (wyrok SN z 30 października 2001r., III KKN 217/01, Orz. Prok. i Pr. 2002, nr 3 poz. 2). Przestępstwo to ma zostać przezeń popełnione w okresie pięciu lat od odbycia owej części kary pozbawienia wolności. Dla obliczenia tego okresu nie ma znaczenia moment odbycia całości czy części środka karnego. Zarówno pierwsze jak i kolejne przestępstwo mogą zostać popełnione w dowolnej formie stadialnej lub zjawiskowej (Komentarz do art.64 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2010, wyd. III). Przechodząc na kanwę niniejszej sprawy oskarżony zarzucanych mu czynów dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 23 lipca 2014r., w sprawie o sygn. akt IV K 796/11, za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k., której odbywanie oskarżony zakończył w dniu 19 listopada 2016r.

Przy wymiarze kary za okoliczności obciążające Sąd przyjął stosunkowo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów jakimi są kradzież mienia oraz dokumentów (połączona z ich następczym porzuceniem), a nadto Sąd miał na uwadze, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn w warunkach recydywy. Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył fakt, iż oskarżony przyznał się do ich popełnienia, a nadto wyraził skruchę i chęć naprawienia szkody pokrzywdzonym, a także konsekwentnie wnosił o dobrowolne poddanie się karze.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż wina oskarżonego oraz okoliczności popełnienia przestępstwa, w świetle jego wyjaśnień oraz pozostałych dowodów, nie ulegają wątpliwości i uwzględniając złożony przez Prokuratora wniosek w trybie art. 335 § 2 k.p.k. wymierzył oskarżonemu, za każdy z trzech przypisanych mu czynów z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie obok kar pozbawienia wolności, na zasadzie art.

33 § 2 k.k. Sąd wymierzył mu kary grzywny po 10 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych. Oskarżony A. K. każdorazowo działał

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co potwierdził jasno w swoich wyjaśnieniach, a co przejawia się już to w samym charakterze czynów oskarżonego, jak w okoliczności, że wszelkie wartościowe przedmioty sprzedał on, albo zastawiał w lombardzie, a uzyskane pieniądze przeznaczał na własne potrzeby.

Następnie na zasadzie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu wskazaną we wniosku Prokuratora karę łączną 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności. Analogicznie należało postąpić z wymierzonymi A. K. karami grzywny, toteż Sąd orzekł (mając na względzie

również dyrektywę zawartą w art. 86 § 2 k.k.) karę łączną 30 stawek dziennych grzywny, po 10 złotych każda stawka. Niemniej, zważyć w tym miejscu należy, że redagując wyrok Sąd nie ustrzegł się tutaj omyłki, albowiem zgodnie z w pełni uwzględnionym wnioskiem Prokuratora, kara łączna grzywny wynosić winna 25 stawek dziennych. Tymczasem jak wskazano wyżej, w wyroku wymierzono karę łączną 30 stawek, co jest efektem błędu po stronie Sądu. Omyłka ta, z uwagi na swój charakter, nie może jednak zostać sprostowana w trybie art. 105 k.p.k.

Wskazać również należy, że Sąd wymierzając oskarżonemu A. K. tak kary jednostkowe, jak i łączne pozbawienia wolności i grzywny, wziął pod uwagę nie tylko treść wniosku Prokuratora, ale także ogólne dyrektywy wymiaru kary, w tym potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa stosownie do art.

53 § 1 i 2 k.k. Ponadto przy określaniu stawki dziennej kary grzywny Sąd uwzględnił dyrektywy zawarte w art. 33 § 3 k.k., tj. dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Uwzględniając powyższe przepisy oraz całokształt okoliczności sprawy, Sąd doszedł bowiem do przekonania, iż orzeczone kary jednostkowe po 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara łączna 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, a także kary jednostkowe i kara łączna grzywny są adekwatne zarówno do stopnia winy, jak również do stopnia społecznej szkodliwości przestępstw, których popełnił oskarżony.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz na rzecz pokrzywdzonego K. G. kwoty 920 złotych; na rzecz pokrzywdzonej D. S. kwoty 700 złotych; na rzecz pokrzywdzonej M. O. kwoty 2500 oraz na pokrzywdzonych M. Z.

i R. B. (2) kwoty 2510 złotych. Swoim zachowaniem oskarżony wyrządził bowiem każdemu z pokrzywdzonych wymierną szkodę majątkową, której wartość jasno i bezspornie wynika ze zgromadzonych w sprawie dowodów.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie w dniu 22 listopada 2017r., przyjmując że równoważy on jeden pełen dzień kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 627 k.p.k., Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi, zasądzając od niego opłatę w kwocie 350 złotych oraz pozostałe wydatki w kwocie 70 złotych, uznając że jako osoba zdolna do pracy i obecnie aktywna zarobkowo jest on w stanie przedmiotowe koszty uiścić.